

Arrest

nr. 225 414 van 30 augustus 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. MOSKOFIDIS
Rootenstraat 21/18
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 maart 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 februari 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 juli 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 augustus 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt voor verzoeker, en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 13 mei 2017 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 16 mei 2017 om internationale bescherming. Op 4 februari 2019 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 5 februari 2019 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Afghaanse nationaliteit en bent u van Pashtou origine. U bent een soennitische moslim. U verklaarde bij aankomst in België dat u 16,6 jaar was. U bent afkomstig uit het dorp Sarkano gelegen in het district Sarkano van de provincie Kunar. U was scholier en u werkte op de landbouwgronden van uw familie.

U verklaarde dat u na de dood van uw ouders bij uw oudste broer S. (...) woonde. Uw broer S. (...) werkte voor verschillende Afghaanse ordediensten. Hij begon zijn carrière bij de nationale Afghaanse politie (ANP), vervolgens werkte hij in opdracht van de Amerikanen als bewaker op de legerbasis 'Tupchi' nabij Asadabad en daarna sloot hij zich aan bij de lokale politie (ALP). Ongeveer 4,5 à 5 jaar voor uw vertrek uit Afghanistan werd uw broer de tweede persoon in rang van de ALP in het district Sarkano. Uw broer werd sindsdien regelmatig door de taliban bedreigd. In gevechtssituaties uitte de taliban bedreigingen via de megafoon en ook telefonisch werd S. (...) bedreigd. De taliban dreigde ermee uw broer te vermoorden omwille van zijn werk voor de ALP. De ALP was er namelijk in geslaagd de activiteiten van de taliban in uw regio aan banden te leggen. Ongeveer 1 à 1,5 jaar voor uw vertrek werd een aanslag gepleegd op S. (...) in Dunaj. Uw broer raakte gewond, maar hij herstelde en hervatte zijn werk bij de ALP. Op 15 hamal 1395 (3 april 2016) ontving uw broer een dreigbrief van de taliban. Hierin stond dat hij moest ophouden met zijn werkzaamheden als slaaf van de Amerikanen. Op 3 jawza 1395 volgde een tweede gelijkaardige dreigbrief. Op de 27ste van de maand ramadan van 1395 (2 of 3 juli 2016) kwam uw broer om het leven door een explosie nabij de brug van Nawabad. U werd door de malek (dorpsleider) gevraagd om in de voetsporen van uw broer te treden. Het is namelijk traditie dat een jongere broer de opvolging dient te verzekeren. Op 22 saratan 1395 (12 juli 2016) ontving u een dreigbrief van de taliban. Hierin werd gesteld dat u ermee moest ophouden in de voetsporen van uw broer te treden, zo niet zou u hetzelfde lot ondergaan. U sprak over de bedreiging met uw schoonbroer en hij raadde u aan het land te verlaten. Uw schoonbroer regelde voor u een smokkelaar. Enkele dagen nadat u de dreigbrief ontvangen had verliet u uw regio. U reisde met een smokkelaar via Nangarhar en Kabul naar de Afghaanse grens. U weet niet waar u de grens overstak, maar u reisde via Iran en Turkije naar de Balkan. U verbleef meerdere maanden in Servië. Uiteindelijk kon u doorreizen naar België. Op 13 mei 2017 kwam u aan en op 16 mei 2017 diende u een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten neer: uw originele taskara afgeleverd op 24 sonbula 1394 (15 september 2015), de originele taskara van uw broer afgeleverd op 27 hamal 1383 (15 april 2004), drie originele dreigbrieven van de taliban, een origineel schoolattest, enkele kopies van foto's van uw broer, de originele badge van uw broer, negen attesten ter staving van de tewerkstelling van uw broer, een originele enveloppe waarin u post ontving vanuit Afghanistan en twee foto's van het graf van uw broer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofd kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. U verklaarde ten overstaan van de DVZ dat u op het moment van uw aankomst in België minderjarig was (zie Fiche NBMV en zie supra). Uw voogdij werd beëindigd op 27 juli 2017 en op het moment dat u door het CGVS gehoord was, was u meerderjarig. Bijgevolg oordeelde het CGVS dat er in uw hoofd geen steunmaatregelen verleend dienen te worden omwille van de door u verklaarde minderjarigheid aangezien uit het leeftijdsonderzoek bleek dat u geenszins nog minderjarig was op het moment dat u door het CGVS gehoord werd. Voor het overige heeft u géén elementen kenbaar gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, noch heeft het Commissariaat-generaal dergelijke noden in uw hoofd kunnen vaststellen. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u Afghanistan bent ontvlucht nadat u door de taliban werd bedreigd omdat uw broer S. (...) voor de ALP gewerkt had. Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012, §§ 65-68; EHRM, *J.K. e.a. t. Zweden*, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, *J.K. e.a. t. Zweden*, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer, doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (zie notities persoonlijk onderhoud van 24 juni 2018 hierna CGVS1, pg 2 en notities persoonlijk onderhoud van 4 oktober 2018 hierna CGVS2, pg 2) blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw herkomst kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de regio van herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een verzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

In casu werd vastgesteld dat u ongeloofwaardige verklaringen aflegde over kernelementen van uw identiteit, over uw activiteiten in Afghanistan, het profiel van uw broer, uw reisroute, uw beweerde regio van herkomst en uw vluchtrelaas.

Volgens uw verklaringen was u bij uw aankomst in België 16 jaar en zes maanden. Uit het leeftijdsonderzoek dat uitgevoerd werd in opdracht van de Dienst Voogdij op 17 mei 2017, bleek echter dat de door u verklaarde leeftijd niet in aanmerking kon genomen worden vermits deze onder de ondergrens van het onderzoek viel. Uw leeftijd werd geschat op 19,3 jaar met een standaarddeviatie van 1,5 jaar. Uw voogdij werd beëindigd op 27 juli 2017. Gelet op de resultaten was u op het moment dat u een eerste keer gehoord werd op het CGVS, namelijk op 26 juni 2018, 20 jaar, en rekening houdend met de ondergrens van het onderzoek, minstens 18 jaar en 11 maanden. In eerste instantie verklaarde u echter dat u 17 jaar was, dat u 17 jaar bent volgens uw taskara (CGVS1, pg 3). De vraag herhaald stelde u dan dat u 18 jaar was (CGVS1, pg 3). Er mag toch verwacht worden dat u eenduidige verklaringen zou afleggen over uw eigen leeftijd. Gewezen op de resultaten van het leeftijdsonderzoek verwees u naar de leeftijd die op uw attest van immatriculatie wordt vermeld. Voorts kon u geen verklaring verstrekken voor het verschil in leeftijd. Op uw taskara wordt vermeld dat u 14 jaar oud was in het jaar 1394 (21 maart 2015 – 19 maart 2016). Het document werd afgeleverd op 24 sonbula 1394 (15 september 2015). De leeftijd op uw taskara valt onder de ondergrens van het leeftijdsonderzoek, wat de bewijswaarde van dit document in sterke mate relativeert. De gegevens op uw taskara kunnen namelijk onmogelijk correct zijn. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan sprake is van grootschalige corruptie en documentenfraude en dat een taskara kan verkregen worden op frauduleuze wijze. Gezien het ontbreken van formele veiligheidskenmerken is een document zoals een taskara ook erg gemakkelijk te vervalsen. Er kan aldus in alle redelijkheid verondersteld worden dat u frauduleuze documenten neerlegt ter staving van uw verzoek om internationale bescherming. U tracht aan de hand van een frauduleus document aan te tonen dat u jonger bent dan u werkelijk bent.

In samenhang met uw verklaringen over uw leeftijd, legde u ook ongeloofwaardige verklaringen af over uw scholing in Afghanistan. U verklaarde dat u tot aan uw vertrek uit Afghanistan school liep. U zou het zevende jaar afgewerkt hebben en kon het achtste jaar niet meer aanvatten omdat u moest vertrekken (CGVS1, pg 7). U verklaarde dat u in totaal zeven jaar naar school ging en dat u zeven jaar was toen u begon naar school te gaan (CGVS1, pg 7). Dit zou impliceren dat u slechts 14 jaar was toen u Afghanistan verliet. Gezien de resultaten van het leeftijdsonderzoek wordt dit niet geloofwaardig geacht. U zou bij uw vertrek dat u situeert in de zomer van 2016 – afgeleid uit uw verklaringen ergens in juli 2016 – al rond de 18 jaar moeten geweest zijn, en minstens 17 jaar rekening houdend met de standaarddeviatie. Hierdoor rijst de vraag hoe uw schoolparcours er dan wel uitzag en wat uw eventuele alternatieve activiteiten geweest zijn. Het is echter aan u als verzoeker om hieromtrent duidelijke en plausibele verklaringen af te leggen.

Naast uw leeftijd, legde u ook bedrieglijke verklaringen af over een ander kernelement van uw identiteit, namelijk de stam waartoe u behoort. Tijdens het eerste persoonlijk onderhoud verklaarde u dat u tot de stam Akhonzada behoort en dat uw substam of khel, Baku khel is (CGVS1, pg 3). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud stelde u echter dat u tot de substam Kaki khel behoort (CGVS, pg 11). U verklaarde ook expliciet dat een persoon slechts tot een stam kan behoren en dat u tot de Kaki khel behoort. Dit is uiterst bevreemdend. De tribale afstamming is zeer belangrijk binnen de Pashtou cultuur. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Pashtou de enige etnische groep zijn in Afghanistan met een dergelijke uitgesproken tribale structuur en een alomvattende genealogie. De stammencultuur ligt aan het fundament van de Pashtou samenleving. Pashtou gebruiken in vele gevallen hun stamnaam als familienaam en identificeren zich zodoende duidelijk met een bepaalde stam. De khel of substam of clan is belangrijk op lokaal niveau. Dit blijkt ook op evidente wijze doordat de namen van dorpen frequent ontleend worden aan de khel, of substam die er woonachtig is (zie bijgevoegd kaartmateriaal). Tijdens het eerste persoonlijk onderhoud verklaarde u bij het overlopen van uw persoonlijke gegevens klaar en duidelijk dat u tot de Baku khel behoorde (CGVS1, pg 3). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud toen u verder bevraagd werd over uw kennis van uw regio werd u gevraagd of Bahram khel een eigen dorp had in uw regio, waarop u ontkennend antwoordde (CGVS2, pg 11). Ook werd u gevraagd of Baku khel (schrijfwijze kan ook Bako khel zijn, de uitspraak is identiek) een eigen dorp had, waarop u antwoordde dat Baku khel in uw dorp aanwezig was, waarbij u de aanwezige substammen in Sarkano dorp opsomde: Baku khel, Kaki khel, Mahmud khel en Bahram khel (CGVS2, pg 11). In dit opzicht is het nog merkwaardiger dat u vervolgens zei dat u zelf tot de Kaki khel behoorde. Geconfronteerd met uw voorgaande verklaring kon u deze discrepantie niet uitleggen. U ontkende uw verklaring bij het eerste persoonlijk onderhoud niet en dacht dat u misschien een fout maakte of de tolk. Er is echter geen concrete aanleiding om te denken dat de tolk een fout zou gemaakt hebben, vermits de tolk de

stamnaam ook noteerde bij het eerste onderhoud en er op dat moment in het persoonlijk onderhoud geen andere stamnamen genoemd werden. U kon niet duiden waarom u zich zou vergissen aangaande een basisgegeven van uw identiteit (CGVS2, pg 11). U zei dat u het niet wist en dat u altijd al een Kaki khel was geweest, waarna u herhaalde dat u zich misschien vergiste en dat mensen fouten maken. Gezien het behoren tot een bepaalde khel een wezenlijk onderdeel vormt van de identiteit van een Pashtou is het totaal onaannemelijk dat u zich zomaar zou vergissen met betrekking tot uw eigen substam. Dit doet ten zeerste vermoeden dat u kennis over stammen en substammen in de regio Sarkano hebt ingestudeerd om een herkomst uit het district Sarkano voor te wenden. Vervolgens haalde u dan deze kennis door elkaar en wist u niet meer wat u tijdens het eerste onderhoud verklaard had met betrekking tot uw eigen khel, zodat u er dan van de ingestudeerde namen een andere noemde toen u tijdens het tweede persoonlijk onderhoud gevraagd werd naar uw khel. Dit noopt ertoe te concluderen dat u een identiteit en herkomst tracht voor te wenden ten overstaan van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Er mag van u verwacht worden dat u consistente en geloofwaardige verklaringen aflegt over de kernelementen van uw identiteit en herkomst.

Aangaande het feit dat u een bepaalde kennis bezat van het district Sarkano, bijvoorbeeld wat de geografie betreft, de stammen, de landbouw, overstromingen in de regio, enkele belangrijke figuren en veiligheidsincidenten, dient opgemerkt te worden dat dergelijke kennis ingestudeerd kan worden en aldus geen afbreuk doet aan de verschillende bevindingen. Dat u kennis hebt ingestudeerd werd geïllustreerd doordat u details die u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud gaf, niet meer kon geven tijdens het tweede persoonlijk onderhoud. U vertelde over een incident in de regio Barogay. Er werd daar een nieuwe controlepost gebouwd en er vond een explosie plaats waarbij Mobarak Shah, directeur van de NDS (nationaal veiligheidsdepartement) en dokter Haji die commandant was van de politie en een soldaat omkwamen. Dit zou ongeveer een jaar voor uw vertrek gebeurd zijn. (CGVS1, pg 21). Tijdens het tweede gehoor wist u ineens de namen van de directeur van de NDS en de commandant niet meer (CGVS2, pg 8). U kon dit niet verklaren en zei dat u het niet meer wist, dat u het vergeten was (CGVS2, pg 8-9). U verweest naar wat u eerder tijdens het gehoor verteld had, namelijk dat u zich niet goed kon concentreren en dat u problemen hebt doordat u zich zorgen maakt over uw familie (CGVS2, pg 5). U legt geen medische attesten neer die uw eventuele psychische problemen en/of uw problemen met uw geheugen kunnen staven. U zei dat u nooit naar een psycholoog ging (CGVS2, pg 5). Het betreft dan ook een loutere verklaring die op geen enkele manier onderbouwd wordt en die u bovendien enkel ter sprake bracht toen u geconfronteerd werd met de vaststelling dat u informatie die u gegeven had tijdens het eerste persoonlijk onderhoud niet meer kon geven tijdens het tweede onderhoud (CGVS2, pg 5 en 9). Het gegeven dat u zich zorgen maakt om uw familie, biedt geen afdoende verklaring voor uw plotse vergeetachtigheid.

Daarnaast toont ook het feit dat bepaalde kennis die u bezat fragmentarisch was en weinig logische hiaten vertoonde, aan dat u informatie hebt ingestudeerd:

Zo bleek dat u heel wat dorpen in de nabije omgeving en ook verderop, bijvoorbeeld op de route naar het provinciecentrum Asadabad, kon opnoemen en situeren (zie o.a. CGVS1, pg 4 en 5). Daartegenover wist u niet zeker of er een brug over de Kunar rivier in Pashad lag en of dit een nieuwe of oude brug was. Nochtans gaat het om een nieuw gebouwde brug door Kunar PRT die zowat 200m lang is. De brug vormt een belangrijke verbinding tussen uw district Sarkano en het district Narang. Het is dan ook weinig aannemelijk dat u de wijde omgeving goed kon beschrijven en dat u toch niet zeker was of er in Pashad een brug lag of niet en dat u niet wist of dit een recent gebouwde brug was of niet. Pashad ligt op amper een kleine 13 kilometer van uw dorp (zie bijgevoegd kaartmateriaal en informatie over de Pashad brug).

Een ander ernstig hiaat in uw kennis kwam naar boven toen bleek dat u de Pech rivier niet kende (CGVS2, pg 15). U wist niet of er nog een andere rivier was in Asadabad (plaatselijke benaming Chagasaraj) en u had nog nooit de naam Pech rivier gehoord (CGVS2, pg 15). Nochtans zijn de Kunar en de Pech de twee belangrijkste rivieren in de provincie Kunar. Dat u als inwoner van deze provincie niet van het bestaan van de Pech rivier zou af weten, is weinig aannemelijk, zeker gezien u de route vanuit Asadabad naar uw dorp Sarkano vrij gedetailleerd kon beschrijven (CGVS1, pg 4 en 5). U was naar eigen zeggen meerdere keren in Asadabad geweest samen met uw broer bijvoorbeeld tijdens feestdagen (CGVS1, pg 4). De Pech loopt langs Asadabad en komt er samen met de Kunar rivier, waardoor het erg onlogisch overkomt dat u nog nooit zou gehoord hebben van de Pech rivier. Zelfs indien u nooit in Asadabad zou geweest zijn, zou nog kunnen verwacht worden dat u de Pech, een van de grootste rivieren in uw provincie zou kennen, zeker gezien u verklaarde toch enkele jaren naar

school geweest te zijn en dergelijke kennis als basiskennis van de eigen provincie kan beschouwd worden.

Het fragmentarisch karakter van uw kennis werd nog bijkomend geïllustreerd doordat u wel de naam Kashmir Khan zou gehoord hebben en dat u ook van de partij hizb-i-islami zou gehoord hebben, maar dat u deze beiden niet aan elkaar kon linken (CGVS1, pg 21). U had de naam Kashmir Khan gehoord, maar behalve dat hij een leider was kon u niets over hem vertellen (CGVS1, pg 21). Kashmir Khan is nochtans een zeer bekende commandant van Hizb-i-Islami in de provincie Kunar en de partij Hizb-i-islami staat sterk in de provincie Kunar. Het houdt dan ook weinig steek dat u over Kashmir Khan zou gehoord hebben, maar dat u niet wist dat hij tot hizb-i-islami behoort. U bleek eveneens niet te weten dat er Pakistaanse strijders actief waren in uw district. U zei dat u niet wist wie ze waren en dat ze allemaal strijders genoemd werden (CGVS1, pg 20). Wel had u over TTP (Tehrik i Taliban Pakistan) gehoord, maar u kon de vraag waar deze mensen vandaan komen niet beantwoorden (CGVS1, pg 20 en 21 en CGVS2, pg 7 en 8). Gelet op de ligging van het district Sarkano langs de grens met Pakistan, zou toch verwacht worden dat u op de hoogte zou zijn van het gegeven dat er een Pakistaanse taliban bestaat. Dat u enerzijds van TTP zou gehoord hebben en zou weten dat deze groepering actief is in uw regio, en dat u anderzijds niet wist dat dit een Pakistaanse groepering betreft, komt dan ook weinig logisch over.

Er dient ook opgemerkt te worden dat u uiterst vage verklaringen aflegde over uw reisroute naar de Afghaanse grens toen u uw regio zou verlaten hebben. U kon de route tot de provincie Nangarhar beschrijven en somde daarbij verschillende districten op (CGVS1, pg 15). Wat volgde was echter bijzonder vaag. U had enkel een vermoeden dat u verder gereisd was via Kabul (CGVS1, pg 15). Erop gewezen dat u heel wazige verklaringen aflegde over de route die u gevolgd had om Afghanistan uit te reizen, stelde u dat u in de auto zat en dat u niet al die plaatsen kende (CGVS1, pg 15). Er werd van u niet verwacht dat u elke mogelijke plaats zou kunnen opsommen op de route tot aan de Afghaanse grens, maar u kon helemaal niets meer toevoegen na de provincie Nangarhar en vermoedelijk Kabul. U verklaarde dat u vanuit Afghanistan naar Iran reisde. De provincie Nangarhar ligt in het oosten van Afghanistan en om van daaruit Iran te bereiken zou u nog een groot gedeelte van Afghanistan moeten doorkruisen hebben. Dat u niets kon vertellen over deze route kan dan ook niet overtuigen. (CGVS1, pg 15) U had daarbij geen enkel idee op welke plaats u de grens naar Iran overstak. Nochtans is het illegaal oversteken van een grens een ingrijpende gebeurtenis, zodat het merkwaardig lijkt dat u dit zou vergeten zijn. Hierdoor rijst de vraag van waaruit u dan wel gereisd hebt en welke route u dan wel afgelegd hebt. Het is echter aan u als verzoeker om deze informatie te verstrekken en zicht te bieden op de afgelegde route.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Sarkano gelegen in de provincie Kunar. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in Sarkano heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan.

Enkele op zichzelf staande vaststellingen bevestigen bijkomend dat uw vluchtrelaas volstrekt bedrieglijk is.

Zo zijn uw verklaringen over uw broer S. (...) en zijn profiel als medewerker van de ordediensten, wat volgens uw verklaringen de oorzaak van uw problemen zou zijn, evenmin geloofwaardig te noemen. Gezien u verklaarde dat u door uw oudste broer S. (...) werd opgevoed na het overlijden van uw ouders en u bij uw broer woonde, mag verwacht worden dat u goed op de hoogte zou zijn van diens situatie en dat u zich niet zou beperken tot vage verklaringen. U verklaarde dat uw broer al sinds uw kindertijd voor de ordediensten werkte. Eerst voor de ANP, vervolgens als bewaker bij de basis van Tupchi en ten slotte als 'deputy chief' van de ALP of Arbaki (lokale politie). U kon niet zeggen, zelfs bij benadering niet, sinds wanneer uw broer voor de ordediensten gewerkt had (CGVS1, pg 10). U had geen enkel idee, ook niet bij benadering, in welke periode uw broer voor de Amerikanen werkte (CGVS1, pg 11). Uw broer, door wie u opgevoed werd, zou u eigenlijk niets verteld hebben over zijn werk voor de Amerikanen, hij zou enkel gezegd hebben dat hij voor de Amerikanen werkte (CGVS1, pg 11). S. (...) zou 4,5 à 5 jaar voor uw vertrek uit Afghanistan begonnen zijn met zijn werk voor de lokale politie (CGVS1, pg 11). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud verklaarde u dat hij vijf of zes jaar voor de ALP werkte voordat hij gedood werd (CGVS2, pg 2). U wist niet waar uw broer zijn politieopleiding gevolgd heeft, hoewel u meerdere attesten ter staving van zijn tewerkstelling en opleidingen neerlegde (CGVS1,

pg 11). U had geen idee welk type dienstwapen uw broer had, hoewel u verklaarde dat hij dit steeds mee bracht naar huis (CGVS1, pg 12). U kon enkel zeggen dat het een zwart wapen was, een pistool, geen zwaar wapen want die zou hij nooit naar huis meebrengen (CGVS1, pg 12). U had geen idee hoe groot de eenheid van uw broer was (CGVS1, pg 12), nochtans zou uw broer de tweede in rang geweest zijn van de plaatselijke eenheid van de Afghaanse lokale politie en als 'deputy' chief een leidinggevende positie bekleed hebben.

De documenten die u neerlegde bevestigen dat aan het voorgehouden profiel van uw broer en de identiteit van deze broer geen geloof kan gehecht worden. U legde een badge neer van uw broer met vervaldatum 31 juli 2013. Op deze badge wordt vermeld dat uw broer geboren is op 1 januari 1985. U verklaarde dat uw broer veel ouder was dan u en dat hij toen 37 of 38 jaar was en u 17 jaar. Indien uw broer echter in 1985 geboren zou zijn, dan zou hij overleden zijn toen hij 31 jaar was. Dit is een aanzienlijk verschil met wat u verklaarde. Dat u zich zo sterk zou vergissen in de leeftijd van uw oudste broer is niet plausibel. Er mag van u verwacht worden dat u de correcte leeftijd van uw eigen broer zou kennen en dat uw verklaringen daaromtrent consistent zijn met de documenten die u neerlegt ter staving van uw verzoek. Aangaande de documenten van uw broer dient ook opgemerkt te worden dat het nummer van de taskara dat op de badge vermeld wordt (nr 1863400) geenszins overeen stemt met het nummer dat op zijn taskara prijkt (nr 4219185). De taskara is uitgereikt op 27 hamal 1383 (15 april 2004) en op het document wordt vermeld dat S. (...) 22 jaar was in 1383. Dit zou impliceren dat uw broer geboren werd in 1361 ofwel 1982 volgens de westerse kalender. De verschillende documenten die de identiteit van uw broer moeten staven wijken dus niet enkel af van uw verklaringen, ze zijn ook nog eens onderling niet consistent te noemen. De attesten van de opleidingen van uw broer vertonen ook anomalieën die de bewijswaarde ervan in ernstige mate aantasten. Zo werd op een van de attesten de bevreemdende vermelding 'son of Police man two' aangebracht – waar normaalgezien de naam van de vader zou verwacht worden staat enkel 'police man two'. U kon daarvoor geen verklaring geven. U wist er niets van, u had deze documenten niet zelf opgesteld en u dacht dat ze misschien 'deputy' bedoelden (CGVS1, pg 14). Enkele attesten vertonen een logo op de achtergrond dat erg wazig is (blauw logo met opdruk ministry of interior affairs), zodat men zich niet van de indruk kan ontdoen dat er sprake is van knip-en-plakwerk van bedenkelijke kwaliteit.

Voorts kon u amper iets vertellen over de activiteiten van uw broer op zijn werk. U wist niet of uw broer concreet ooit talibanstrijders gedood had en hij zou u persoonlijk niets verteld hebben over doden, maar als er gevechten waren raakten er politieagenten en talibanstrijders gedood (CGVS2, pg 2 en 3). U sprak over een gevecht waaraan uw broer zou deelgenomen hebben nabij de Nawa pas, waarbij veel manschappen gedood werden, maar meer concrete informatie kon u niet geven. U wist niet wat er gebeurd was, wie wie had aangevallen en u zei dat uw broer u niets vertelde over gevechten omdat u te jong was (CGVS2, pg 3). Nochtans was u, zoals gezegd, ongeveer 18 jaar bij uw vertrek uit Afghanistan, dus uw te jonge leeftijd lijkt hier geen aannemelijke verklaring. Uw broer zou u verteld hebben dat u niet betrokken moest raken (bij de ordediensten) omdat veel mensen die zich aansloten vroeg of laat om het leven kwamen en dat hij ook vroeg of laat om het leven zou komen (CGVS2, pg 3). Om die reden zou uw broer u weinig verteld hebben over zijn activiteiten bij de ALP (CGVS2, pg 3). U wist niet of uw broer tegen het idee was dat u bij de politie zou gaan en u herhaalde dat u heel jong was en zei dat als u niet zo jong was u geweest dat u dan misschien samen met uw broer zou gewerkt hebben (CGVS2, pg 3). U vertelde ook dat het heel normaal was dat u gevraagd werd door de ouderen om uw broer op te volgen na diens overlijden en dat het traditie is dat een zoon zijn vader opvolgt of een jongere broer zijn oudere broer. Uw broer was ook op de hoogte van deze traditie want deze traditie was heel duidelijk bij jullie (CGVS2, pg 3). In dit opzicht is het heel merkwaardig dat uw broer, die voor uw opvoeding in stond, u op geen enkele wijze zou voorbereid hebben op een job bij de lokale politie (CGVS2, pg 3). Het kan niet overtuigen dat hij als oudere broer geen enkele concrete stap zou genomen hebben, noch om u voor te bereiden op een carrière in zijn voetsporen, wat volgens u een duidelijk traditie was, noch om u voor te bereiden op een eventuele alternatieve keuze. Zelf zou u geen enkel idee gehad hebben voor uw toekomst, u zei dat u niets in uw hoofd had, dat u naar school wilde gaan en dat u gras naar het vee bracht (CGVS2, pg 4). Dat u als broer van de deputy chief van de lokale politie en in een omgeving waar de traditie van een jongere broer eist dat hij zijn broer opvolgt indien deze overlijdt, nooit had nagedacht of u al dan niet een job bij de politie zou willen uitvoeren, komt niet doorleefd over. Gelet op deze vaststellingen met betrekking tot uw broer S. (...), kan er geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen dat u een broer had die bij de ALP was. Bovendien rijst de vraag of u überhaupt wel een broer had die S. (...) heette, gezien uw verklaringen en de neergelegde documenten ver uiteen liepen wat een basisgegeven zoals zijn leeftijd betreft. Dit sluit aan bij de vaststellingen omtrent uw eigen identiteit en bevestigt dat u een identiteit tracht voor te wenden ten overstaan van het CGVS.

Verder zijn uw opeenvolgende verklaringen betreffende de vervolgingsfeiten zelf ook allerm minst consistent te noemen. Zo verklaarde u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud dat u 15 of 16 dagen na de dood van uw broer een dreigbrief kreeg (CGVS1, pg 18). Tijdens het tweede onderhoud had u het over 5 of 6 dagen (CGVS2, pg 6). U zou na het ontvangen van de dreigbrief nog 2 of 3 dagen in uw regio gebleven zijn (CGVS1, pg 18), waarna u uw verklaring wijzigde naar vijf dagen (CGVS2, pg 6). Tijdens het eerste onderhoud slaagde u erin de dreigbrieven die uw broer kreeg te situeren in de maand hamal en jawza (CGVS1, pg 17). Vervolgens bleek u dit vergeten te zijn tijdens het tweede persoonlijk onderhoud (CGVS2, pg 5). Zoals reeds gezegd, konden uw verklaringen over uw psychische problemen uw plotse vergeetachtigheid niet afdoende verantwoorden. U bleek zich niet goed geïnformeerd te hebben over de dreigbrieven die u zelf neerlegde ter staving van uw relaas. U wist niet wie de afzender was van de brieven en door welke talibanstrijders u en uw broer bedreigd werden (CGVS2, pg 7). U kon zelfs niet zeggen of het door TTP was of door Emiraat (Afghaanse taliban)(CGVS2, pg 7). Dit is nochtans aangegeven in de hoofding van de brieven (zie vertaling van de dreigbrieven). U dacht dat u zelf een dreigbrief ontvangen had in de derde maand, maar de datum op de brief is de 22ste van de vierde maand (CGVS2, pg 6). Gezien u de exacte datum van het overlijden van uw broer gaf, namelijk op de 27ste van de maand ramadan (begin juli 2016), en u verklaarde dat u de brief korte tijd daarna ontvangen had, mag verwacht worden dat u wel degelijk de juiste maand zou kennen waarin u de dreigbrief kreeg. De datum staat overigens aangegeven op de brief. U bent volgens uw verklaringen toch meerdere jaren naar school geweest in Afghanistan en u verklaarde dat u de Afghaanse kalender kent (CGVS1, pg 4). Toen u erop gewezen werd dat uw verklaring niet klopte, verwees u opnieuw naar het feit dat u zich zorgen maakte om uw familie, voorts kon u geen verklaring verstrekken (CGVS2, pg 6).

Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt omwille van de algemene veiligheidssituatie in het land van herkomst. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een verzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de verzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen.

Het aantonen van uw plaatsen van eerder verblijf vóór uw komst naar België is daarenboven ook in een ander opzicht cruciaal voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Bij een jarenlang verblijf in het buitenland valt immers niet uit te sluiten dat u reeds in een derde land reële bescherming geniet in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° Vw., of dat dit land als een veilig derde land in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2° Vw. kan beschouwd worden, waardoor de noodzaak aan en het recht op een subsidiaire beschermingsstatus in België komen te vervallen.

Rekening houdend met het gegeven dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal significant verschillend is (zie EASO Country of Origin Information Report – Afghanistan Security Situation – Update – mei 2018), en het gegeven dat vele Afghanen binnen Afghanistan om diverse redenen migreren naar andere regio's, kan u, met betrekking tot de vraag of u bij terugkeer een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar uw Afghaanse nationaliteit, doch moet u enig verband met uw persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). U bent er met andere woorden toe

gehouden om zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon te leveren door duidelijkheid te scheppen over uw beweerde plaatsen van eerder verblijf binnen en buiten Afghanistan.

U werd daarom tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS op 26 juni 2018 en 4 oktober 2018 uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielerzoeken, reisroutes en reisdocumenten (CGVS1, pg 2 en CGVS2, pg 2). U werd tijdens het persoonlijk onderhoud meermaals uitdrukkelijk geconfronteerd met uw ongeloofwaardige verklaringen en opnieuw de kans geboden de waarheid te vertellen (CGVS2, pg 11, 12 en 15). U bleef echter bij uw verklaring dat u van het district Sarkano afkomstig bent. U werd erop gewezen dat het heel belangrijk dat u het zou vertellen indien u niet van Sarkano afkomstig was, maar u herhaalde dat u van uw dorp kwam, dat u van die regio was en dat u daar mensen kende en uw ganse leven daar doorbracht (CGVS2, pg 11). Aan het einde van het tweede persoonlijk onderhoud werd u er nogmaals op gewezen dat er twijfels bestonden met betrekking tot uw herkomst (CGVS2, pg 15). U bleef bij uw verklaringen en zei dat u overtuigende antwoorden gegeven had op de vragen en dat u er niets kon aan doen als de protection officer u niet geloofde (CGVS2, pg 16). Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust.

Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielerlaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat het niet aan het CGVS toekomt om te speculeren over uw verblijfplaatsen binnen en buiten Afghanistan, noch over het element of u afkomstig bent van een regio waar geen risico aanwezig is (RvV 9 juni 2017, nr. 188 193). De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moet evenmin bewijzen dat uw verklaringen over uw persoonlijke omstandigheden onwaar zouden zijn, en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Het is daarentegen uw taak om uw verzoek om internationale bescherming te staven en dit geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Het komt bijgevolg aan u toe om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle elementen die de met het onderzoek van het verzoek belaste instantie relevant acht voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, aan te reiken. Uit wat voorafgaat blijkt dat u hierin manifest faalt.

Het CGVS erkent dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofd geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uit de beschikbare informatie blijkt namelijk dat er in Afghanistan sprake is van grootschalige corruptie en documentenfraude (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Hierdoor is de bewijswaarde van Afgaanse documenten erg gering. Aangaande uw taskara en de documenten die betrekking hebben op de identiteit en de tewerkstelling van uw broer S. (...) werden hierboven reeds kanttekeningen geplaatst die de bewijswaarde van deze documenten in zeer ernstige mate relativeren. Uw taskara en de documenten van uw broer S. (...) kunnen uw teloorgegane geloofwaardigheid dan ook niet herstellen, wel in tegendeel. Uw bewijs van scholing volstaat evenmin om afbreuk te doen aan bovenstaande analyse. Dit document kan eveneens op eenvoudige wijze nagemaakt worden. De door u neergelegde enveloppe toont enkel aan dat u post ontving vanuit het district Sarkano, maar ook niet meer dan dat. Het loutere gegeven dat u post ontving uit Kunar, toont geenszins aan dat u er zelf gewoond zou hebben. De dreigbrieven van de taliban kunnen evenmin uw geloofwaardigheid herstellen. Deze brieven sluiten aan bij een vluchterlaas waaraan geen enkel geloof kan gehecht worden. Het betreft handgeschreven briefjes die door eender wie zouden kunnen opgesteld zijn. De foto's van het

graf die u neerlegde, staven enkel dat een dergelijke begraafplaats bestaat, doch dit toont uw link met de begraven persoon niet aan, noch kan dit aantonen dat u in een bepaalde regio gewoond hebt. De kopieën van foto's van uw broer die u neerlegde vermogen evenmin uw herkomst uit het district Sarkano aan te tonen. Op slechts een van deze foto's bent u zelf te zien. Uit deze foto kan niet opgemaakt worden wat uw band is met de overige afgebeelde personen, wat hun identiteit is en waar en wanneer de foto gemaakt werd. Op de overige foto's is de persoon te zien die u uw broer noemt, maar zelf komt u niet in beeld, zodat deze foto's geen bewijswaarde kunnen hebben met betrekking tot uw herkomst. Er kan uit deze foto's bovendien niet opgemaakt worden waar ze werden genomen en wanneer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In wat zich voordoet als een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Tevens wordt een manifeste appreciatiefout opgeworpen.

Met betrekking tot zijn vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève laat verzoeker het volgende gelden:

"Ten onrechte weigerde het CGVS om de vluchtelingenstatus aan verzoeker toe te kennen.

Het CGVS stelt verkeerdelijk dat uit de verklaringen van verzoeker niet kan worden afgeleid dat hij voldoet aan de criteria zoals vastgelegd in de conventie van Genève.

In tegenstelling tot hetgeen het CGVS heeft beslist, bevatten de verklaringen van verzoeker wel degelijk voldoende en ernstige aanwijzingen voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de conventie van Genève dd. 28/07/1951.

Verzoeker loopt wel degelijk gevaar in Afghanistan.

Verzoeker vreest het slachtoffer te zullen worden van een afrekening door de Taliban omdat zijn broer S. (...) gewerkt had voor de ALP.

Verzoeker vreest dat hij tegen dergelijke feiten (wraakacties vanwege de Taliban) niet zal kunnen rekenen op een afdoende bescherming van de Afghaanse autoriteiten.

Tijdens zijn twee onderhouden op het CGVS dd. 26 juni 2018 en dd. 4 oktober 2018 had verzoeker wel degelijk op een afdoende wijze kunnen aantonen dat zijn leven in gevaar is in Afghanistan.

Uit de verklaringen van verzoeker is gebleken dat verzoekers broer S. (...) omwille van zijn tewerkstelling voor de Afghaanse autoriteiten om het leven was gekomen bij een aanslag van de Taliban, wat maakt dat verzoeker steeds in onveiligheid zal blijven leven in Afghanistan.

In Afghanistan voelt verzoeker zich aan zijn lot overgelaten.

De omstandigheden waarin verzoeker in Afghanistan leefde, waren wel degelijk van die aard dat hij genoodzaakt was om het land te verlaten.

Eén en ander is duidelijk gebleken uit zijn verklaringen op het CGVS.

(CGVS dd. 26/06/2018 blz. 16 :

"(...)")

Het CGVS heeft ten onrechte de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen in vraag gesteld.

Verzoeker is het oneens met de gronden waarop het CGVS zich had gebaseerd om hem de hoedanigheid van vluchteling te weigeren en meent dat zijn problemen ten onrechte worden geringschat.

Verzoekers problemen van vervolgingen door de Taliban en zijn angst om het slachtoffer te worden van represailles, zijn in het concrete geval van verzoeker, wel degelijk ernstig.

Uit de verklaringen van verzoeker is gebleken dat de Taliban niet aarzelt om geweld te gebruiken wat maakt dat verzoeker steeds in onveiligheid zal blijven leven in Afghanistan.

Het CGVS heeft geen, minstens te weinig rekening gehouden met de concrete omstandigheden en feitelijkheid ter plaatse alsook met de persoonlijkheid en het profiel van verzoeker.

De reden waarom verzoekers verklaringen m.b.t. zijn leeftijd niet altijd eensluidend zijn geweest, heeft uitsluitend te maken met het feit dat het begrip 'leeftijd' voor verzoeker, net zoals het geval is voor de meeste Afghanen, niet belangrijk is.

Bij zijn aankomst op het Belgisch grondgebied, was verzoeker ervan overtuigd dat hij bijna 17 jaar en dus minderjarig was.

Het resultaat van het medisch leeftijdsonderzoek wees uit dat verzoeker 19,3 jaar zou zijn met een standaarddeviatie van 1,5 jaar.

Verzoeker kan niet anders dan zich akkoord te verklaren met de objectieve leeftijdsgegevens die hem door het ziekenhuis werden aangereikt.

Niettemin blijft het leeftijdsverschil tussen het resultaat van het medisch onderzoek en de leeftijd die verzoeker meende te hebben vóór zijn komst naar België, niet dermate groot en is zeker niet van aard om te besluiten dat verzoeker intentioneel de Belgische asielinstanties zou hebben voorgelogen over zijn exacte leeftijd.

Het CGVS is ten onrechte van mening dat verzoekers verklaringen over zijn identiteit, zijn activiteiten in Afghanistan, het profiel van zijn broer, zijn reisroute, zijn herkomstregio en zijn vluchtrelaas ongeloofwaardig zouden zijn.

Het CGVS stelt verzoekers verklaringen ook in vraag omdat verzoeker niet op de hoogte zou zijn van de inhoud van de door hem voorgelegde documenten, enerzijds, en anderzijds omdat zijn verklaringen niet altijd corresponderen met de inhoud van de door hem voorgelegde documenten.

Verzoeker heeft wel degelijk zijn volle medewerking verleend aan het CGVS bij het verschaffen van informatie over de persoonlijke omstandigheden die hem ertoe genoodzaakt hadden om Afghanistan te ontvluchten.

Verzoeker reikte hierbij alle nodige feiten en relevante elementen aan het CGVS.

Het CGVS heeft bij het nemen van haar beslissing ten onrechte geen rekening gehouden met verzoekers relatief jonge leeftijd ; en met het tijdsverloop tussen de gebeurtenissen in Afghanistan en zijn beide onderhouden op het CGVS.

In dat opzicht stelt het CGVS de oprechtheid van verzoekers verklaringen ten onrechte in vraag om reden dat verzoeker zgn. gebrekkige antwoorden zou hebben gegeven op talrijke kennisvragen over zijn herkomstregio en dat hij geen afdoende kennis zou hebben van de exacte functie van zijn broer binnen de Afghaanse autoriteiten of van de inhoud van de door verzoeker voorgelegde documenten.

De gestelde kennisvragen waren niet aangepast aan het profiel, relatief jonge leeftijd van verzoeker en zijn leefwereld.

Uit verzoekers beide gehoren is gebleken dat verzoeker wel degelijk een voldoende duidelijk zicht heeft geboden over zijn levensomstandigheden in zijn geboorteplaats Sarkano de voorbije jaren ; de regio waar hij is opgegroeid, zijn stam, de macht van de lokale Taliban en hun bedreigingen aan het adres van verzoeker, het werk van zijn broer bij de lokale politie (ALP) en de moeilijkheden die daaruit voortvloeiden etc.

De motivering in de bestreden beslissing, staat hiermee in contrast.

De diverse correcte, coherente en eensluidende antwoorden die verzoeker tijdens zijn beide onderhouden wél wist te geven op specifieke vragen aangaande zijn herkomstregio, asielrelaas en profiel, worden ten onrechte doodgezwegen in de weigeringsbeslissing.

Het is opmerkelijk dat het CGVS in de bestreden beslissing daaraan voorbij gaat.

Uiteraard gaat het niet op om in de bestreden beslissing uitsluitend die vragen uit te kiezen waarop verzoeker misschien een incoherent of onvoldoende antwoord heeft gegeven en te zwijgen over de meerdere andere vragen waarop verzoeker wél een overtuigend antwoord heeft gegeven.

Het CGVS gaat ten onrechte selectief tewerk ; zéker indien zij voorhoudt dat de kennisvragen waarop verzoeker wél een juist antwoord wist te geven, zouden zijn ingestudeerd.

Hiermee toont het CGVS dat zij in dit concrete dossier geen blijk heeft gegeven van behoorlijk en zorgvuldig bestuur.

De door het CGVS geciteerde onwetendheden over de herkomstregio kunnen in het geval van verzoeker niet worden aanzien als dermate belangrijke onderdelen in zijn verklaringen en zijn op zichzelf niet van aard om afbreuk te doen aan de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag.

De toelichting die verzoeker aan de protection officer gaf telkens als hij werd gevraagd om meer uitleg te geven over bepaalde onderdelen waarover de PO zich bedenkingen had gemaakt, was wel degelijk aannemelijk en niet a priori ongeloofwaardig.

De hoeveelheid verklaringen van verzoeker zoals afgelegd tijdens zijn opeenvolgende gehoren, bij de DVZ dd. 17 augustus 2017 enerzijds en op het CGVS dd. 26 juni 2018 en dd. 4 oktober 2018 anderzijds, waar verzoeker wél blijk gaf van een degelijke kennis van zijn herkomstregio en die wél onderling correspondeerden alsook met de inhoud van de door verzoeker voorgelegde documenten, overstijgen in ruime mate het aantal verklaringen die misschien, op enkele onderdelen, niet onderling overeenkwamen.

In combinatie met de door verzoeker voorgelegde documenten (zijn originele taskara ; de originele taskara van zijn broer ; drie originele dreigbrieven van de taliban ; een origineel schoolattest ; foto's van zijn broer ; de originele badge van zijn broer ; attesten mbt het werk van zijn broer ; foto's van het graf van zijn broer) , hadden deze minstens moeten volstaan om verzoeker het voordeel van de twijfel te verlenen.

Tijdens zijn gehoren op het CGVS was duidelijk gebleken dat verzoeker op een overtuigende en doorleefde manier over de feiten had verteld.

Het CGVS heeft de moeilijkheden die verzoeker wel degelijk heeft gekend, fout ingeschat.

Verzoeker wilt benadrukken dat zijn verklaringen over zijn moeilijkheden met de Taliban, wel degelijk eerlijk waren.

Verzoeker was bovendien 'onvoorbereid' naar zijn onderhouden op het CGVS gegaan.

Achteraf gezien, na lezing van de thans bestreden beslissing, realiseert verzoeker zich terdege dat hij voorafgaandelijk aan zijn onderhoud de gebeurtenissen en zijn directe vluchtmotieven, en met name de tewerkstelling van zijn broer voor de Afghaanse autoriteiten, voor zichzelf best even op een rijtje had kunnen en moeten zetten om op die manier een coherenter en nog accurater relaas te geven.

Verzoeker wilt benadrukken dat zijn verklaringen over de moeilijkheden met de Taliban, wel degelijk eerlijk waren.

Het CGVS heeft tenslotte ten onrechte geen rekening gehouden met de traumatische ervaringen die verzoeker had opgelopen in Afghanistan.

Na de dood van verzoekers broer S. (...), verkeerden verzoeker en zijn schoonbroer alleszins in de oprechte overtuiging dat een vertrek uit Afghanistan de enige optie was voor verzoekers veiligheid.

Verzoeker had vervolgens zijn familie moeten achterlaten om te vluchten naar een voor hem onbekende bestemming.

Deze traumatische ervaringen konden wel degelijk een redelijke verklaring bieden voor het feit dat verzoeker in de maanden die daarop volgden de gebeurtenissen heeft trachten te verwerken, uiteraard op zijn eigen manier.

Het is algemeen geweten dat een traumatische ervaring bij een mens kan leiden tot psychische stoornissen, waaronder verdringing, vervlakking, verandering van de bewustzijnstoestand en zelfs tot een vertekende beleving van de werkelijkheid.

*Tijdens zijn tweede onderhoud haalde verzoeker aan dat hij kampt met concentratiemoeilijkheden.
(CGVS dd. 04/10/2018 blz. 5 :
“(…)”*

Uit verzoekers gehoren is voldoende gebleken dat hij zijn asielrelaas afdoende heeft toegelicht en voldoende elementen heeft aangehaald die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Twijfels over bepaalde aspecten van verzoekers relaas ontslaan het CGVS niet van haar opdracht en onderzoeksplicht om verzoekers vrees voor vervolging grondig te toetsen.

Verzoeker blijft ervan overtuigd dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan het voorwerp zal uitmaken van een persoonsgerichte vervolging.

Verzoeker is momenteel bezig om via kontakten in Afghanistan bijkomende bewijzen te verzamelen ; zowel aangaande zijn recent verblijf in Sarkano alsook aangaande de redenen waarom hij zijn land is moeten ontvluchten.

Van zodra verzoeker bijkomende documenten in zijn bezit zal hebben, zal hij ze direct toevoegen aan zijn administratief dossier.

Volgens verzoeker schendt het CGVS de zorgvuldigheidsverplichting door geen grondig onderzoek te voeren naar de elementen die hij in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming heeft aangehaald.

Bij het voorbereiden van het dossier en het nemen van haar beslissing is het CGVS onzorgvuldig te werk gegaan.

In de gegeven omstandigheden zouden de verklaringen van verzoeker moeten volstaan om hem minstens het voordeel van de twijfel te verlenen.

Het CGVS heeft een manifeste beoordelingsfout begaan.

Uit hoofde van het principe van een goede rechtsbedeling alsook het zorgvuldigheidsbeginsel (algemeen rechtsbeginsel) had het CGVS een vollediger en grondiger onderzoek dienen te wijden aan alle gegevens van het dossier en meer rekening dienen te houden met de opmerkingen en argumenten van verzoeker.”

Met betrekking tot een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet betoogt verzoeker als volgt:

“Ten eerste vreest verzoeker dat zijn leven ernstig bedreigd is als gevolg van het bestaande willekeurige geweld in Afghanistan wegens het aan de gang zijnde binnenlands gewapend conflict.

De argumenten waarop het CGVS zich i.c. baseert om verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus af te wijzen, zijn niet overtuigend.

Zelfs als het CGVS meent dat verzoekers asielrelaas niet beantwoordt aan de criteria van de Vluchtelingenconventie dan nog had het CGVS, in het kader van verzoekers asielaanvraag, hem het subsidiair beschermingsstatuut kunnen en moeten verlenen.

Verzoeker is afkomstig uit Sarkano, in het district Sarkano, in de provincie Kunar, een regio waar een verhoogd risico bestaat om het slachtoffer van willekeurig geweld te kunnen worden.

Ten tweede zal voor verzoeker persoonlijk een terugkeer naar zijn regio in Afghanistan na een langdurige afwezigheid in het buitenland, op zich reeds een grote aandacht trekken van de plaatselijke bevolking met alle verhoogde veiligheidsrisico's van dien voor hemzelf.

Dit gegeven op zich maakt het dat verzoekers persoonlijke situatie in Afghanistan hoedanook uitzichtloos is bij een terugkeer.

*Verzoeker vreest dat hij hierdoor een ernstig risico loopt op o.a. een ontvoering hetzij een afrekening.
(CGVS dd. 26/06/2018 blz. 16 :
“(…)”*

Het CGVS heeft ten onrechte onvoldoende deze problemen erkend die verzoeker ondervindt in Afghanistan.

Verzoeker kan dan ook om evidente redenen niet meer terugkeren naar Afghanistan alwaar hij geen normaal leven zal kunnen leiden.

Het is voor hem overduidelijk dat zijn veiligheid aldaar momenteel nog niet gegarandeerd is.

Het CGVS heeft een manifeste beoordelingsfout begaan.”

2.2. Stukken

Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) hij niet voldaan heeft aan de op hem rustende medewerkingsplicht nu hij niet aannemelijk heeft gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Sarkano, gelegen in de provincie Kunar. De commissaris-generaal overweegt hierbij dat (i) verzoeker aan de hand van een frauduleus document tracht aan te tonen dat hij jonger is dan hij werkelijk is, dat (ii) verzoeker ongeloofwaardige verklaringen aflegde over zijn scholing in Afghanistan, dat (iii) verzoeker ook bedrieglijke verklaringen aflegde over de stam waartoe hij behoort, dat (iv) verzoeker informatie heeft ingestudeerd, en dat (v) verzoeker uiterst vage verklaringen aflegde over zijn reisroute naar de Afghaanse grens toen hij zijn regio zou verlaten hebben. Omwille van de ongeloofwaardigheid van verzoekers beweerde regio van herkomst in Afghanistan, hecht de commissaris-generaal evenmin enig geloof aan verzoekers asielrelaas, dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Bijkomend (B) wordt geoordeeld dat verzoekers vluchtrelaas volstrekt bedrieglijk is, nu (i) zijn verklaringen over zijn broer en zijn profiel als medewerker van de ordediensten evenmin geloofwaardig te noemen zijn, (ii) de door hem neergelegde documenten bevestigen dat aan het voorgehouden profiel van zijn broer en de identiteit van deze broer geen geloof kan worden gehecht, (iii) hij amper iets kon vertellen over de activiteiten van zijn broer op zijn werk, en (iv) zijn opeenvolgende verklaringen over de vervolgingsfeiten zelf ook allerm minst consistent te noemen zijn. Aangaande de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (C) oordeelt de commissaris-generaal dat verzoeker, door bewust de ware toedracht over zijn verblijf voor zijn komst naar België, dat de kern van zijn asielrelaas raakt, te verzwijgen, niet aannemelijk maakt dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt. Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

2.3.4. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Hierboven is reeds gebleken dat de commissaris-generaal het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Te dezen onderneemt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen.

Door zich louter te beperken tot het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) gegeven verklaringen waaruit zou moeten blijken dat hij vreest het slachtoffer te worden van een afrekening door de taliban omdat zijn broer gewerkt had voor de Afghaanse lokale politie (ALP) en te

poneren dat zijn problemen wel degelijk ernstig zijn en door de commissaris-generaal ten onrechte worden geringschat, zonder de concrete motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten, blijft verzoeker daartoe in gebreke.

Waar verzoeker erop wijst dat het begrip 'leeftijd' voor hem, net als voor de meeste Afghanen, niet belangrijk is en dat hij er bij zijn aankomst in België van overtuigd was dat hij bijna 17 jaar was, beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Bovendien blijkt uit het administratief dossier duidelijk dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken een exacte geboortedatum wist op te geven en verklaarde geboren te zijn op 30 november 2000 (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 25, Verklaring DVZ, nr. 4, en stuk 27, Bijlage 26), terwijl uit nazicht van zijn taskara blijkt dat hierin de exacte geboortedatum van verzoeker niet vermeld staat en dat hierin enkel melding wordt maakt van de leeftijd van 14 jaar in 1394 (adm. doss., stuk 23, map met 'Documenten'). Zo verzoeker, net zoals vele Afghanen, weinig belang zou hechten aan zijn leeftijd, is het vreemd dat hij wel een exacte geboortedatum kon opgeven. Bovendien is het vreemd dat verzoeker, zo hij weinig belang hecht aan zijn leeftijd, aan de hand van een frauduleus identiteitsdocument tracht aan te tonen dat hij minderjarig is. De omstandigheid dat het verschil tussen het resultaat van het leeftijdsonderzoek en de door verzoeker opgegeven leeftijd niet zo groot is, neemt niet weg dat verzoeker over zijn leeftijd bedrieglijke verklaringen heeft afgelegd, terwijl hij kon verklaren zijn leeftijd niet te kennen indien dit werkelijk zo was. Door zich aan de hand van frauduleuze documenten ten onrechte voor te doen als minderjarige, voldoet verzoeker wel degelijk niet aan de op hem rustende plicht tot medewerking.

Waar verzoeker laat gelden dat geen rekening werd gehouden met zijn relatief jonge leeftijd en met het tijdsverloop tussen de gebeurtenissen in Afghanistan en de persoonlijke onderhouden op het CGVS, laat hij na te specificeren uit welke concrete motieven van de bestreden beslissing zou blijken dat hiermee geen rekening werd gehouden. Voorts stelt verzoeker dat de gestelde kennisvragen niet zouden zijn aangepast aan zijn profiel, relatief jonge leeftijd en leefwereld, doch laat hij na *in concreto* toe te lichten waaruit dit zou blijken. Het komt de Raad niet toe hiernaar te gissen, temeer nu in de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoeker ongeloofwaardige verklaringen aflegde over zijn leeftijd en scholing en verzoeker deze vaststellingen weerlegt noch ontkracht. Bovendien kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming ongeacht het tijdsverloop worden verwacht dat hij consistente verklaringen aflegt over belangrijke gebeurtenissen die hebben geleid tot zijn vlucht uit zijn land van herkomst, zoals *in casu* het ontvangen van een dreigbrief – zeker wanneer de datum erop staat –, en dat hij geloofwaardige verklaringen aflegt over de aanleiding van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging. Tevens kan van iemand die beweert van een bepaalde regio afkomstig te zijn ook enkele jaren na zijn vertrek uit deze regio redelijkerwijze worden verwacht dat hij nog steeds een zekere basiskennis van zijn regio bezit, wat *in casu*, gelet op de talrijke omstandige motieven van de bestreden beslissing, niet het geval blijkt te zijn.

Door in het verzoekschrift nog te stellen dat hij wel degelijk een voldoende duidelijk zicht heeft geboden op zijn levensomstandigheden in zijn geboorteplaats Sarkano de voorbije jaren, de regio waar hij is opgegroeid, zijn stam, de macht van de lokale taliban en hun bedreigingen aan zijn adres, en het werk van zijn broer bij de ALP en de moeilijkheden die daaruit voortvloeiden, beperkt verzoeker zich tot de loutere negatie van wat in de bestreden beslissing wordt vastgesteld, zonder met concrete elementen te verduidelijken waarom hij meent dat de vaststellingen in de bestreden beslissing daarover feitelijk onjuist of onredelijk zijn. Waar verzoeker nog – zeer algemeen – stelt dat de diverse correcte, coherente en eensluidende antwoorden die hij wél wist te geven op specifieke vragen aangaande zijn herkomstregio, asielrelaas en profiel in de bestreden beslissing ten onrechte worden doodgezwegen, gaat hij eraan voorbij dat in de bestreden beslissing zeer uitvoerig wordt gemotiveerd dat hij bepaalde kennis heeft ingestudeerd en dat dit bleek uit de omstandigheid dat hij details die hij tijdens het eerste persoonlijk onderhoud gaf niet meer kon geven tijdens het tweede persoonlijk onderhoud en dat bepaalde kennis die hij bezat fragmentarisch was en weinig logische hiaten vertoonde. Deze motieven, die in de bestreden beslissing rijkelijk geïllustreerd worden, laat verzoeker volledig ongemoeid. Bovendien – en ten overvloede – wijst de Raad erop dat verzoeker niet toelicht om welke specifieke antwoorden het *in casu* gaat en in welk opzicht deze tot een andere beoordeling zouden moeten leiden.

Voor zover verzoeker nog laat gelden dat de in de bestreden beslissing aangehaalde onwetendheden over zijn herkomstregio niet kunnen worden aanzien als dermate belangrijke onderdelen in zijn verklaringen en dat deze op zichzelf niet van aard zijn om afbreuk te doen aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas, beperkt hij zich tot het minimaliseren van de argumenten, zonder evenwel de concrete vaststellingen in de bestreden beslissing, die allen steun vinden in het administratief dossier, te

weerleggen. Bovendien moet de bestreden beslissing worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de weigering van de vluchtelingenstatus.

Waar verzoeker stelt dat hij onvoorbereid naar zijn onderhoud op het CGVS is gegaan en suggereert dat zijn relaas coherenter en nog accurater zou zijn geweest indien hij voorafgaand aan zijn onderhoud de gebeurtenissen en zijn directe vluchtmotieven, en met name de tewerkstelling van zijn broer voor de Afghaanse autoriteiten, voor zichzelf even op een rijtje had gezet, verschoont hij de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen niet. Het is de enkele en volledige verantwoordelijkheid van de verzoeker om internationale bescherming om in het kader van zijn procedure waarheidsgetrouwe en coherente verklaringen af te leggen. Verzoeker toont niet aan dat hij zich niet bewust kon zijn van het belang van de persoonlijke onderhoudsop het CGVS voor het onderzoek en de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming. Hoe dan ook kan een louter gebrek aan voorbereiding de vastgestelde lacunes in verzoekers kennis over zijn voorgehouden regio van herkomst, de vastgestelde discrepanties tussen verzoekers verklaringen over het profiel en de identiteit van zijn broer enerzijds en de door hem voorgelegde documenten anderzijds, evenals de ongeloofwaardigheid en de beperktheid van zijn verklaringen over zijn broer en diens activiteiten op zijn werk als medewerker van de ordediensten niet verklaren.

Waar verzoeker de commissaris-generaal verwijt geen rekening te hebben gehouden met de traumatische ervaringen die hij heeft opgelopen in Afghanistan en een algemeen theoretisch betoog opbouwt over waartoe een traumatische ervaring kan leiden, om vervolgens te stellen dat hij tijdens het tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS heeft aangehaald met concentratiemoeilijkheden te kampen, wijst de Raad erop dat verzoeker geen attesten aanbrengt waarin dergelijks wordt vastgesteld. Met een dergelijke loutere bewering slaagt verzoeker er niet in om de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat het betoog van verzoeker niet dienstig is om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn vluchtrelaas, te weerleggen of te ontkrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (stuk 23, map met 'Documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. Ook deze motieven, die door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, worden door de Raad overgenomen.

De Raad merkt ten slotte op dat verzoeker de motieven in de bestreden beslissing aan de hand van concrete en inhoudelijke argumenten moet weerleggen. Louter stellen dat men blijk heeft gegeven van kennis van zijn herkomstregio en dat dit, in combinatie met de voorgelegde documenten, zou moeten volstaan om het voordeel van de twijfel toe te kennen, zonder dit betoog toe te spitsen op de elementen *in casu*, volstaat hiertoe niet.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.5. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij geconcludeerd wordt dat hij niet aannemelijk heeft gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Sarkano, gelegen in de provincie Kunar, en dat er bijgevolg geen geloof kan worden gehecht aan zijn vluchtrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is en dat bovendien ook volstrekt bedrieglijk wordt bevonden.

Voorts voert verzoeker aan dat het gegeven dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan na een lange afwezigheid in het buitenland een grote aandacht zal trekken bij de plaatselijke bevolking op zich zijn persoonlijke situatie in Afghanistan uitzichtloos maakt nu hij hierdoor een ernstig risico loopt op onder andere ontvoering of een afrekening. Daargelaten de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn herkomst uit het district Sarkano, gelegen in de provincie Kunar, en daargelaten de hoger vastgestelde bedrieglijkheid van zijn vluchtrelaas brengt hij evenwel geen concrete elementen aan die het bestaan van dergelijk risico in zijn hoofde kunnen staven. Een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft wat dit betreft in gebreke.

Ten slotte dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.5.3. Wat betreft artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing blijkt dat aan verzoekers Afghaanse nationaliteit niet wordt getwijfeld. Zoals hoger werd vastgesteld maakt verzoeker echter niet aannemelijk dat hij afkomstig is uit het district Sarkano van de provincie Kunar, noch uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend of waar afhankelijk van het individuele geval toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Het komt de Raad immers niet toe om te speculeren over de verblijfplaats van verzoeker voor zijn komst naar België of over de vraag of hij (recent) afkomstig is uit een regio in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet waar geen risico aanwezig is. De Raad kan uit het voorgaande enkel afleiden dat verzoeker zelf meent dat er in zijn werkelijke regio van herkomst geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico zou lopen op ernstige schade. Aldus brengt verzoeker geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens twee interviews kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.8. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.9. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen. Evenmin wordt een manifeste appreciatiefout aangetoond.

2.3.10. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig augustus tweeduizend negentien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN